

Marcela Košanová

Čarodějnický slabikář

motto

MOTTO

Marcela Košanová

Čarodějnický slabikář

Praha 2009

© Marcela Košanová, 2002, 2003, 2009

Illustrations © Marcela Košanová, 2002, 2003, 2009

Cover illustration © Michaela Vydrová, 2003, 2009

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-462-3

*Jen tak jsi hoden svobody a žití,
když rveš se o ně den co den.*

Faust

ÚVODNÍ SLOVO

Čarodějnictví – už jenom pouhé slovo navozuje tajemnou atmosféru a přináší mlhavý opar strachu a vzrušujícího neznáma. Představíme-li si čarodějnici, uvidíme starou vyschlou osobu, neustále si mumlající tajemné formulky a přinášející obavy a nepříjemnosti.

V pohanských dobách, dávno předtím, než se začaly počítat letopočty, tomu bylo jinak. Tyto ženy byly léčitelky, porodní báby, bylinkářky. Oddávaly, uklidňovaly spory a samozřejmě také čarovaly. Byly to šamanky a kněžky.

Jejich kult byl uctíván a vychází až odněkud z matriarchátu. Když se vydáme věkem zpět, začne se čarodějnice měnit v kněžku, bohyni, až je z ní nakonec Velká Matka – Matka Země.

Anglická čarodějnice Morgan Mr. Farlandová o tom zpívá při svých rituálech: „V nekonečném okamžiku před počátkem času povstala Bohyně z chaosu a zrodila sebe samu, dříve než se narodilo cokoli jiného. A když oddělila nebesa od vod, tak na nich tančila, skotačila a ve své extázi stvořila vše, co existuje. Její pohyby vyvolaly vítr, tím se zrodil první vzduch a začal dýchat. Bohyně stvořila první ženy a naučila je jménům, kterými ji mají nazývat při modlitbě...”

Když si představím rozjařenou šťastnou Bohyni, která svým tancem rozpoutala vítr, vzduch a oheň a jejíž smích vdechl ženám život, uvědomuji si, že je to nejen podstata ženství, ale že by nic lépe nevystihlo podstatu čarodějnictví.

Čarodějnictví je víra v život. Je to rovnováha a láska. Je to radost z bytí a spojení s přírodou a vesmírem. Být čarodějnici znamená dostat se do souzvuku se Zemí, ale také s jevy staršími než lidstvo samo. Síla, která nás všechny obklopuje, je živá a pulsující, je to životodárný pramen lidského duchovního vědomí.

Žádná z nás se však nestane čarodějnici sama od sebe. V dnešní době plné materialismu je to obzvlášť těžké. Všechny máme v sobě kousíček duše svých prababiček, ale jejich moudrost se jaksí vytrácí. Stále ještě udržujeme rodinné tradice a slavíme různé svátky, ovšem jen stěží chápeme jejich smysl. Obáváme se problémů a smrti, toužíme po lásce, které se nám nedostává. Neumíme si pomoci, trpíme depresemi a polykáme prášky. Trápíme se, jsme agresivní a útočíme na ostatní.

Marně se ptáme, kam se vytratily láska a tolerance, běháme v temném kruhu věčné obrany a útoku. Zdá se, že není úniku. A při tom všem chceme být šťastné.

Tak buďme šťastné!

Měla jsem to štěstí, že moje babička nezapomněla, co ji učila matka, a byla čarodějnice. Vzala si od života, co jí patřilo, a bez reptání odevzdala to, co za to chtěl. Snažila se mi předat co nejvíce, nebylo to však učení, byl to příjemný životní styl. Ani jako dítě mě nepřekvapovala zaříkadla a věštění budoucnosti. Velmi dobře jsem věděla, že vidět ve snu hnědého koně je prima a že kalná voda nese neštěstí. Pohádky jsem sledovala s nadšením jako všechny děti, jenom jsem chápala, že co se v nich děje, není až tak nemožné.

Je pravdou, že nápoje lásky, ochranná semínka, prošení živelů o pomoc, zrcadlení a síla lásky, to všechno existuje. Ani skřítkům a vílám není možné se vysmívat. Až daleko později, v dospělosti, jsem si přečetla mnoho

moudrých knih, abych zjistila, že to, co znám od žen svého rodu, je vlastně lidové čarodějnictví. Bylo pro mě neuvěřitelně vzrušující, že to, co jsem slýchala od dětství, bylo už dávno popsáno v knihách. Nemohla jsem pochopit, že postupy a symboly moudrých mužů se téměř dokonale shodují s praktikami žen, jejichž původ byl velmi prostý.

Jedno je však jisté. Pokud víra a styl, který se věky předává ústně z matky na dceru, nezaniknou ani neztratí na síle, pak mají nejen hlubokou moudrost, ale i své opodstatnění. Vím, že si najdou místo v každé době.

Pokusila jsem se spojit, co znám od žen svého rodu, s tím, co jsem si přečetla v knihách vzdělaných mužů, a snad se mi podaří předat vám moudrost dávných věků, která přes vás přejde do budoucnosti.

BÝT ČARODĚJNICÍ NENÍ SNADNÉ

Představa o tom, jak má vypadat čarodějnice, je v nás pevně zakořeněna a po staletí se nemění. Každá taková žena je snůškou ošklivosti a zla. Její čáry a záhadná kouzla opředená tajemstvím vzbuzují strach. Její svobodomyslnost dráždí, až uráží. Takové ženě je třeba se vyhnout, nebo ještě lépe – zničit ji. Ale proč? Protože je dcerou ďábla? To snad ne! Nežijeme přece ve středověku, kdy politický boj za nastolení nové filozofie a vymýcení staré pohanské kultury vrcholil a čarodějnice se pro výstrahu všem upalovaly. Zlá doba, kdy uctívání bohyně Velké Matky nahradily patriarchální náboženské systémy, však přetrvává. Čarodějnictví je všeobecně považováno za škodlivé. Je to strach z žen, které pracují s okultními silami. I když žijeme v atomové době, jsme schopni pochopit nejsložitější technické pomůcky a létáme ke hvězdám, stojíme před čarodějnici v rozpacích. Kdo to vlastně je? Podivínka, nebo blázen? Ani lidé, kteří dobře vědí, o co jde, se k tomu ve společnosti nepřiznají. Čarodějnictví časově předchází všechna patriarchální náboženství o miliony let. Není na nich nikterak závislé a má svůj vlastní vývoj.

Mnohé z křesťanských svátků byly ve velkém ukradeny z pohanských tradic s úmyslem nahradit Bohyni křesťanským Bohem. Součástí této kampaně o sesazení Bohyně byla snaha zbavit ženy jakékoli moci, a to jak spirituální, tak pozemské. Jen tak bylo možné obvinít ženy ze zlého, ďábelského anti-života. Pokojné hodnoty

Bohyně, kterou lidé uctívali, byly nahrazeny krutostí a silou Boha Otce. Čarodějnice jsou tedy chápány jako představitelky zla a ztělesnění Temnoty. V Samuelově knize je psáno: *Zločin magie je zločinem vzpoury*. To je velmi spolehlivě uchováno v naší kultuře a je obtížné si představit dobu, kdy tomu tak nebylo. Předchůdkyně všech Matek je egyptská bohyně Isis. Tu převezli na svých lodích mořeplavci přes Řecko, Španělsko a Británii až k nám. Irští Keltové byli také silně ovlivněni tradicí Egypťanů a Chaldeců. Když přišla doba útlaku, byly všechny vědomosti ukryty a udržovaly se při životě ústním podáním. Nejvíce se zachovaly na venkově a u kočovných Cikánů. Proto jsou dodnes staré Cikánky a babičky na vesnicích mistryně v udržování pohanských tradic. Proto také čarodějnice nevymřely. Pouze odešly do ilegality, a tam čekaly na dobu, kdy bude opět možné beze strachu uctívat Matku. Čarodějnictví úzce souvisí s přirozeným světem. Vědmy využívají cyklů ročních období a pohybu slunce a měsíce jako informačních bodů pro svůj vlastní život.

Měsíc je se životem ženy spojen nejvíce. Její cykly přímo souvisejí s cykly tohoto tajuplného strážce nebes. Pozorováním pohybu měsíce a jeho fází dokážeme porozumět proměnám lidských povah a využít těchto poznatků nejrůznějšími způsoby. Země, ta podivná hmota, k níž jsme upoutáni, dává život i smrt. Příroda kolem nás plně respektuje roční období, které se mění podle síly slunce. Člověk je součástí tohoto překrásného světa, ať si to přeje, či nikoli. Přizpůsobuje se přírodním podmínkám a musí žít podle jejích zákonů. Čarodějnictví stojí na pohanských tradicích a úzce souvisí s přirozeným zákonem světa. Oslavuje život a ctí smrt. Každoroční svátky označují měnící se období a různé stupně našich ži-

votů. Rok je rozdělen do osmi částí, které se točí od smrti ke znovuzrození, dospívání, dospělosti a stárnutí. Tak jak slunce slábne a znovu sílí po své cestě kolem roku, přichází odliv a příliv našeho života. Ve tváři měsíce se odráží nejen menstruační cykly, ale také životní cyklus panny, matky a stařeny. Celá fauna i flóra jsou nedílnou součástí tohoto velkého koloběhu. Dokonalá znalost chování zvířat nám může mnoho napovědět o přicházejících problémech, neboť zvířata jsou nejen zdrojem jídla a tepla, ale i neomylným barometrem. Bylinná tradice je kouzelná praxe, která může odhalit nejskrytější tajemství Matky Země. Žena, která dobře rozumí přírodním zákonům, porozumí sobě samé a přes svou bytost pochopí i své okolí.

Silná, svobodomyslná a přírodní žena je užitečným, hodnotným členem jakékoli společnosti. Obnovení tradice je jedním z největších přínosů, jakým může jednotlivec přispět k záchraně naší planety. Čarodějnictví ctí mírumilovnou a tolerantní přírodu, a tím je schopno zvýšit hodnotu našeho života. Setkávám se s mnoha lidmi a velká většina z nich má na tváři lehký úsměv, když uslyší o čarování. Jaký je dnes náš životní styl? K čemu síla ducha? Proč mluvit na měsíc? Kouzla? Věčná láska? Příroda? Vše je překonáno! Člověk nosí ve svém tělesném obalu neutuchající nesmrtelnou energii, jež ho nutí běžet kupředu. Dovoluje mu zúročit jeho zkušenosti a nacházet nové a krásnější způsoby, jak žít. Člověk, který podcenil vlastní roli ve svém životě a zavrhuje svou příslušnost k Velké Matce přírodě, se jen složitě vyrovnává s krutou materialistickou kulturou a postupně se odsuzuje do role pasivní, bezmocné oběti. Žádná žena nechce být bezcennou troskou! Chceme jiskřit, okouzlovat, milovat, rodit. Vždyť jenom tak se dá prožít plný život. Ča-

roděnictví nám tuto sílu dává. Matka nás chrání a poznání, že svět je kulatý, utěšuje. Kola roku se neustále hýbou a vezou s sebou naše životy. Je to tajemství i síla přírody. V ženách je síla Bohyně, vlídné pohlázení Matky i náruživá náruč milenky. V ženách je láska a život. V ženách je ukryta budoucnost tohoto světa.

Svět však zešílel! Vláda otců zničila Matčin ráj, čarodějnice byly násilím odstrčeny na okraj společnosti a snaha o vymýcení jejich filozofie neznala mezí. Patriarchální praktiky ženskou sílu nezničily. Je stále v nás a stejně jako před staletími i dnes vyvolává u mužů obavy a nedůvěru. Vědí velmi dobře, že ženy jsou silnější a dokážou velmi jemným způsobem zlomit i ocelovou pěst. Čarodějnice je žena z masa a kostí. Miluje život a lidi kolem sebe. Její síla vychází ze znalosti přírody a její největší autoritou je Ona – Velká Matka. Obavy z ní jsou falešné, hovoří o neznalosti a tmářství. Ať je to tak či onak, musíme společnost mužů naučit, že jsme tady. Byly jsme zde vždy a nikdy tomu nebude jinak. Žena prochází dějinami po miliony let a vedle ní jde pokojně muž. Když začne čarodějnice dnešních dnů couvat časem, bude z ní bylinkářka, šamanka, kněžka a nakonec bohyně nejvyšší, Velká Matka. Matky jsou vlídné a jejich láska je nekonečná.

I když nás společnost nepřijímá, jak bychom si přály, jsem hrdá, že můžu říct: „Jsem čarodějnice.“

CO JE TŘEBA K ČAROVÁNÍ

Tuto kapitolu bych začala základním mottem: **Ten, kdo se chce dostat do souladu s přírodou, musí být v souladu sám se sebou.** Být vyrovnaným člověkem je přání mnohých z nás. Takovým se však nestane ten, kdo potlačí své útočné a nepříjemné vlastnosti a naučí se ve společnosti lidí vystupovat „asertivně“. Potlačovat cokoliv je k ničemu. Potlačené se chová jako pružina. Nejenže se neztrácí, ale naopak nabírá na síle.

Jsou to nám všem tak dobře známé situace, kdy jde rozum stranou, srdce nám buší až v krku. My pak ze sebe chrlíme nezadržitelně věci, které bychom za normálních okolností nikdy neřekli. Když se zklidníme, nemůžeme ani uvěřit, co jsme to udělali. V těchto případech za nás pracuje náš dvojník, naše druhé já.

V našem fyzickém těle, jehož pozemská forma je konečná a které jsme schopni vnímat, sídlí naše druhé já (naše *alter ego*). Je to naše duševní (astrální) tělo. Je to síla, která má okultní vlastnosti. Život, tak jak jsme schopni ho vnímat, je spojení duše s tělem. Tělo stárne, opotřebovává se, protože jeho forma je konečná. Duše nestárne a její forma je nekonečná, konec života není koncem duše, a proto je duše silnější než tělo. Je důležité vědět, že naše životní síla, naše schopnosti a možnosti jsou silnější a větší, než si náš mozek dokáže uvědomit.

Čarování je současné působení naší vnitřní síly a vůle s „nadpřirozenou“ silou přírody. Síla přírody je vlastně síla nadmyslového světa, do kterého vstupuje naše druhé já.

Aniž bychom chtěli, všem se nám stávají zvláštní věci. Třeba: celý večer myslíme na přítele, kterého jsme léta neviděli, a druhý den ho potkáme, nebo chceme něco říct a ve stejné vteřině to slovo od slova řekne někdo jiný. To jsou momenty, kdy za nás spontánně pracuje podvědomí.

Já takovým situacím říkám „neřízené střely“. Neřízené proto, že přicházejí samy od sebe. Pokud ale dokážeme těmto momentům dát správný směr a naše počínání bude cílené, můžeme si tyto „náhody“ navodit, prakticky kdykoli si budeme přát. Lidská přání jsou vrtkavá. Velmi často máme přání, která se mohou časem měnit. To, co dnes za každou cenu chceme, nám bude zítra překážet.

Chceme vyhrát spor a za nic na světě si nepřiznáme, že chyba je v nás, až nakonec uvěříme, že pravda je na naší straně. Toužíme po postavení, které bychom nezvládli. Nemůžeme vystát kolegu v práci, vidíme na něm tisíce chyb, ale není to náhodou proto, že je schopnější než my? Odtud pramení ta nerovnováha. Tím, že se člověku dostane do souladu duše s mozkem, se nepolepší. Nepřestane snít, milovat, nenávidět nebo žárlit, ale tím, že si dokáže přesně pojmenovat svůj problém, se stane silnějším a ušetří si v životě mnoho potíží. Vždyť žít v neustálém rozporu citů a pocitů je očištec. Je velmi mnoho lidí, kteří se ptají: „Proč zrovna já mám takovou smůlu?“, ale neznám skoro nikoho, kdo by řekl: „Za to si můžu sám, nabral jsem si víc, než unesu.“ Pokud vám vadí, že vaše kolegyně má štíhlý pas, nenamlouvejte si, že je neschopná, a raději porovnejte svoji svačinu s její. Možná ji pak začnete litovat, protože si chudák ani nepochutná. A věřte mi, uleví se vám. Stát se tiskovou mluvčí prezidenta by bylo hezké a určitě by všichni koukali, ale máte na to? Přinese vám to to pravé uspokojení? Dokážete

se vzdát svého zažitého pohodlíčka? Bud'te k sobě férová, jde přece o vás! Ten hezoun odvedle je k sežrání, nemůžete kvůli němu spát. Je to láska, nebo jenom zamilovanost? Chcete ho na hraní, nebo pro život? A tady pozor! S tím není legrace! V pohádkách bývá čarodějnice, od které víla něco chce, neuvěřitelně chamtivá. Požaduje od nebohé víly to, co je pro ni nejcennější, třeba krásný hlas. Není to proto, že by byla zlá, je to proto, aby se ujistila, že to ta děvenka opravdu chce a že její přání není pouhý rozmar.

Pomoci někomu může také znamenat ublížit jinému. Je to velmi složité a nebezpečné, protože hranice mezi dobrem a zlem je neuvěřitelně tenká. Všechny víme, že pravdou se dá zabít a lží pomoci. Všechno, co vyšleme pozitivním či negativním způsobem, vyžaduje oběť. Co si z jedné strany vezmete, na druhou stranu musíte dvakrát vrátit. Proto je tak důležité dobře uvážit, co chci a zda jsem připravena nést následky.

Je dost lidí, kteří si myslí, že konají dobro, a přitom rozsévají zlo. Když budeme pozorovat dva lidi, jak se hádají, protože mají na jednu věc odlišný názor, zjistíme, že spor vznikl proto, že každý z jeho účastníků žije s pocitem, že právě on má pravdu. Jeden se snaží působit na druhého, aby si navzájem vnutili nebo obhájili svoji pravdu. Pozor! Je bezesporu dobře mít vlastní názor, ale pravda je jen jedna a my nevíme, kde je psáno, že ta naše je zrovna ta pravá. Zrovna tak se může stát, že se staneme nositeli a rozsévači zla, a ani o tom nevíme. Bezděčné chování neznamená omluvu.

Vědomé konání zla je mnohem horší. Člověk se dostane do bludného kruhu, ze kterého není úniku. Zlo plodí zlo! Takový člověk neustále odhazuje, co přichází, a vzápětí dvakrát přijme, co odhodil. Hrůza příznaků se vrací